

Profesionálové

Když jsem procházel místnosti v přízemí, měl jsem pocit, jako bych šlapal po rostlinkách v rýžovém poli po monzunu. A střecha, ta vypadala jako po náletu. Zdědil jsem starobylý dům. Po více než měsíci stavebních prací ze mě byl majitel ruiny. Vzpomínám si, že to ráno jsem uvažoval, že zajdu za „Samosebou“ a navrhnu mu, že koupím zpátky svůj starý dům. Na místě, okamžitě, bez udání důvodu a za jakoukoli cenu. Byl jsem připraven zadlužit se na věky věků, abych už navždy uprchl této pekelné potopě, z těchto plovoucích trosek, ze scenérie po námořní bitvě a z podvodního pohřebiště. Chtěl jsem být znovu tím člověkem, kým jsem byl před tím dopisem a před notářovou rýmou – být zase obyčejný hypochondr, příležitostný uživatel Diazepamu, poctivý daňový poplatník s měsíčním příjmem, skromný zvířecí dokumentarista.

Seděl jsem v křesle v salónu, hlavu v dlaních, poslouchal jsem dotěrnou filharmonii kapek z posledních bazének vody prosakujících do patra. Celé kusy stropu, přichycené jen pár dřevěnými laťkami trčely do prázdna. Když si člověk pomyslí, že by stačilo sto euro a všem těm škodám by se předešlo. Najednou mi v mysli vyvstali Kantor a Sandre ve své pravé podobě – jsou to barbaři, apokalyptičtí jezdcí zvěstující konec světa, s plátky čerstvých jater pod sedlem, krmící svoji smečku vnitřnostmi zákazníků, plenící stavby jednu za druhou, zanechávající za sebou spálenou zemi; jsou to ničitelé tašek, paviání střešní, ujetí grázli, dřevokazi mého dědictví. Tahle dvojka byla daleko větší škodná než všichni paraziti od stvoření světa. Nenapadala jenom dřevo, ale taky kovy a zdi až k základům, a i ty se jim dařilo všemožnými způsoby podkopávat. Sandre a Kantor. Dva hunští drancovníci. Jejich fotky by se měly vyvěsit na všech stavbách, u vstupu do každého obchodu pro kutily, do půjčoven s náradím, měly by se ukázat všem obchodníkům se stavebními materiály, institucím, co půjčují peníze, investorům, bankám, veterinářům, policejním komisařstvím a četnickým stanicím. Ti dva by se měli okroužkovat, měl by se sledovat každý jejich pohyb a čin, měli by dostat domácí vězení, mělo by se jim odebrat právo dělat rozpočet, zakázat vykonávat povolání, pochopitelně chovat psy, a především poslouchat rádio.

Havarijní služba

Už mi zbývalo jen to poslední, co udělá každý ztroskotanec ve stavebnictví - otevřít Zlaté stránky na rubrice „pokrývači“, vybrat ten nejtlustší rámeček začínající slovy „specialista na rekonstrukce, havarijní služba“ a vyčkat pokud možno v klidu na pomoc. Přijela hned dalšího dne po obědě. Odhadce s něžným příjmením Lindbergh prošel všechny místnosti, vystoupal do patra, vyšplhal se na střechu, zahýbal několika taškami, prozkoumal krovy a laťoví, ohodnotil zfušované zinkové plechy a svary, a pak mi řekl:

„Je mi líto, ale budeme muset začít úplně od nuly. Nemůžu použít ani ty zinkové plechy, jsou naprosto nemožně rozřezané. Něco takového jsem ještě neviděl, to je totální spoušť.“

„A co ty svary?“

„Tam nejsou žádné svary. Plech jenom zahřáli, to je všechno. Ani ho neočistili. Podívejte, vaši dělníci si tam nahoře nechali náradí. Je úplně v háji. Dívejte se na to, ještě z toho teče voda.“

To nebylo JEJICH náradí, ale MOJE náradí. MOJE okružní pila, MOJE přímočará pila a MOJE motorová pila. Kantor a Sandre měli ve zvyku si všechno půjčovat bez jakéhokoli ptaní. Tak to bylo i s žebříkem a se vším ostatním. Byli dva, ale opravdová okupační síla. Za pár týdnů dokázali zkonfiskovat můj dům, moje náradí, moje peníze, sebrali mi kus života a ještě ze mě udělali ochotného kolaboranta.

„Zítřka před polednem vám pošlu rozpočet.“

„Jenom na tu střechu a plechy.“

„Chápu, jen střecha a plechy.“

„To ostatní si ještě rozmyslím.“

„Až vám přijdou peníze od pojišťovny.“

„Přesně tak.“

Rozpočet

Lindbergh přijel kolem poledne. Měl jsem pocit, že mi stiskl ruku jako při kondolenci. Tvářil se vážně a odhodlaně. Postavil se před fasádu jako nějaký brigádní generál, s nohama lehce od sebe a rukama založenýma za zády, a přešel ji přísným pohledem.

„Tohle vidět, to nedělá člověku dobře.“

Věděl jsem, že tahle scéna mě má pouze připravit na nejhorší. A to nejhorší v podobě dvou hustě strojem popsanych papírů vytáhl z malé plastové slohy na dokumenty.

„Samozřejmě, dům je starší pěti let, tím pádem využijete DPH 5,5%.“

Nic jsem nenamítal, ani jsem nemrkl a bez jediného slova jsem papíry dvakrát přeložil a strčil je do kapsy.

„Večer vám řeknu, jak jsem se rozmyslel.“

„Jak uvidíte, je tam malá přírážka za zásah v urgentním případě, to je běžné, chápete. Musím sem stáhnout chlapy z jiné stavby a peníze zatím letí. Navíc teď máme hlavní sezónu. Ale přece vás nemůžeme nechat takhle.“

Myslím, že tu chvíli mezi převzetím rozpočtu a Lindbergovým odjezdem jsem zůstal bez dechu. To číslo by vás položilo. Bylo šestkrát vyšší, než co odhadovali Kantor se Sandrem. Ta suma mě s definitivní platností odrovnala. Zavolaal jsem asi do deseti podobných firem, ale všechny mi nabídly prohlídku stavby tak za týden a ujistovaly mě, že do toho budou moci

pustit nejdříve za čtvrt roku. Vážně jsem se cítil jako anglický turista, který hledá volný pokoj v půlce srpna pozdě odpoledne.

V šest večer jsem zavolal Lindberghovi a oznámil jsem mu, že jeho nabídku beru, i přes tu přemrštěnou cenu.

„Chápu vás, pane Tannere. To víte, takhle uprostřed sezóny nemůžeme být sentimentální.“

„Kdy přijedete?“

„Je to urgentní, takže řekněme zítra ráno v osm?“

„Kolik bude dělníků?“

„Tři. Jestli to nepůjde dost rychle, tak čtyři.“

„Kdy asi tak skončíte?“

„Jestli nám tady ti první nenechali nevybuchlé miny, počítám za týden, maximálně za deset dní bychom tu věc měli mít z krku.“

„Ještě jsem se zapomněl zeptat, jestli jste pojištění pro případ živelné pohromy nebo vyplavení vodou?“

„Děláte si legraci nebo co? Vy snad znáte pokrývače, který pracuje bez pojištění?“